

อาชริยาที่ยืนอธิษฐานภาวนาเสียงดังอยู่กลางไฟว่าดังนี้ “ขออย่าทรงละทิ้งข้าพเจ้าทั้งหลายตลอดไป เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงทำลายพันธสัญญาของพระองค์เลย ขออย่าทรงเพิกถอนพระกรุณาไปจากข้าพเจ้าทั้งหลาย...”

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายกลายเป็นชนชาติเล็กน้อยที่สุด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายต้องอับอายทั่วแผ่นดินเพราะบาปของข้าพเจ้าทั้งหลาย... ขอทรงพระกรุณารับข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นเครื่องบูชาเฉพาะพระพักตร์ในวันนี้ แล้วข้าพเจ้าทั้งหลายจะติดตามพระองค์ต่อไป เพราะผู้ที่วางใจในพระองค์ย่อมไม่ได้รับความอับอาย แต่โปรดทำกับข้าพเจ้าทั้งหลายตามพระกรุณา และตามพระเมตตายิ่งใหญ่ของพระองค์เถิด โปรดทรงช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้รอดพ้นด้วยกิจการอัศจรรย์ของพระองค์...”

พระวรสาร

มธ 18:21-35

เวลานั้น เปโตรเข้ามาทูลถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่?”

พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง” “อาณาจักรสวรรค์เปรียบได้กับกษัตริย์พระองค์หนึ่ง ทรงประสงค์จะตรวจบัญชีหนี้สินของผู้รับใช้ ขณะที่ยังทรงเริ่มตรวจบัญชีนั้น มีผู้หนึ่งมาเข้าเฝ้า ข้าราชการผู้นั้นเป็นหนี้เป็นพันล้านบาท เขาไม่มีสิ่งใดจะชำระหนี้ได้ กษัตริย์จึงตรัสสั่งให้ขายทั้งตัวเขา บุตรภรรยาและทรัพย์สินทั้งหมดเพื่อใช้หนี้ ผู้รับใช้กราบพระบาททูลอ้อนวอนว่า ‘ขอทรงพระกรุณาปลดหนี้ไว้ก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชำระหนี้ให้ทั้งหมด’ กษัตริย์ทรงสงสารจึงทรงปล่อยเขาไปและทรงยกหนี้ให้ ขณะที่ผู้รับใช้ออกไป ก็พบเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกันซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่ไม่กี่พันบาท เขาเข้าไปคว่ำคอบีบไว้แน่น พูดว่า ‘เจ้าเป็นหนี้ข้าอยู่เท่าไร จงจ่ายให้หมด’

เพื่อนคนนั้นคุกเขาลงอ้อนวอนว่า ‘กรุณาปลดหนี้ไว้ก่อนเถิด แล้วข้าพเจ้าจะชำระหนี้ให้’ แต่เขาไม่ยอมฟัง นำลูกหนี้ไปขังไว้จนกว่าจะชำระหนี้ให้หมด เพื่อนผู้รับใช้อื่น ๆ เห็นดังนั้นต่างสลดใจมาก จึงนำความทั้งหมดไปทูลกษัตริย์ พระองค์จึงทรงเรียกชายผู้นั้นมา ตรัสว่า ‘เจ้าคนสารถย ข้ายกหนี้สินของเจ้าทั้งหมดเพราะเจ้าขอร้อง เจ้าต้องเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนกับที่ข้าได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’ กษัตริย์กริ้วมาก ตรัสสั่งให้นำผู้รับใช้นั้นไปทรมานจนกว่าจะชำระหนี้ให้หมดสิ้น พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์จะทรงกระทำต่อท่านท่านเองเดียวกัน ถ้าท่านแต่ละคนไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องจากใจจริง”

ในอาณาจักรสวรรค์หรือในสังคมของคนดีนั้น การอภัยความผิดเป็นสิ่งที่ดีกว่ามีคุณค่า คนดีจะไม่ถือว่าการอภัยเป็นการขาดทุนหรือสูญเสีย แต่จะถือว่าเป็นคุณและทำให้เราได้ฝึกจิตของตน จิตของคนเรานั้นมักยึดที่ความคิดเรื่องความยุติธรรม คนผิดก็ต้องถูกทำโทษ ซึ่งในหลักการถือว่าถูกต้อง แต่ถ้าหากวิเคราะห์ลึกลงไปถึงธรรมชาติของความยุติธรรมจะพบว่าเกี่ยวข้องกับความรักเมตตา การอภัยเป็นคุณสมบัติหนึ่งของความรักเมตตา ดังนั้นในสังคมของคนดีจึงมีการอภัยอยู่เสมอ แม้คนทั่วไปจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ยากและไม่คุ้มเพราะจะทำให้คนเลว ทำผิดแล้วก็ขอโทษ ขอโทษแล้วก็ทำผิดอีก จะจัดการกับคนที่ช่วยโอกาสไม่ได้อย่างไร? คำตอบคือให้เพียรทนเพราะสักวันหนึ่งหัวใจของเขาจะเข้าใจเองว่าการอภัยมีคุณค่ามากเพียงใด

วันนี้เราเป็นหนี้บุญคุณเปโตรสำหรับความปากไวของท่าน หลายครั้งหลายหนที่ความพลีผลามของท่านนำไปสู่คำสอนอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูเจ้า

ท่านถามพระองค์ว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง” พร้อมกับตอบคำถามเองโดยเสนอว่า “ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่”

อันที่จริงข้อเสนอ “เจ็ดครั้ง” ของเปโตรไม่ใช่ไม่มีที่มา พวกريبปีสอนว่าเราต้องยกโทษให้พี่น้องสามครั้ง ตัวอย่างเช่น ريبปีโยเซบุดรของฮานีนา และريبปีโยเซบุดรของเยฮูดา สอนเหมือนกันว่า “ผู้ที่ร้องขอการอภัยจากพี่น้อง สามารถทำได้ไม่เกินสามครั้ง”

เหตุผลของพวกريبปีได้มาจากคำสอนของประกาศกามอสที่ว่า “การละเมิดของดามัสกัส (กาซา, เมืองไทระ, เมืองเอโดม, คนอัมโมน....) สามครั้ง และสี่ครั้งเราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์” (อมส 1:3,6,9,11,13; 2:1,4,6) ความหมายคือในเมื่อพระเจ้ายังยกโทษให้เพียงสามครั้ง หากถึงครั้งที่สี่พระองค์จะเสด็จมาเพื่อลงโทษคนบาป มนุษย์จะจิตใจดีกว่าพระเจ้าได้หรือ การให้อภัยจึงถูกจำกัดอยู่เพียงสามครั้ง

ตัวเลขที่เปโตรเสนอนั้นเป็นสองเท่าของพวกريبปี แถมยังเผื่อเหลือเผื่อขาดไว้อีกหนึ่งครั้งรวมเป็นเจ็ดครั้งด้วยกัน เปโตรคิดว่าข้อเสนอนี้เหนือชั้นกว่าของพวกريبปีมากและคาดหวังว่าจะได้รับคำชมเชยจากพระเยซูเจ้า

แต่พระองค์กลับตอบว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าต้องยกโทษให้เจ็ดครั้ง แต่ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง” ซึ่งหมายความว่ากรยกโทษนั้นไม่อาจนับครั้งได้ และต้องไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ทั้งสิ้น

พร้อมกันนี้ พระองค์ทรงเล่านิทานเปรียบเทียบเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่ได้รับการยกหนี้จำนวนมหาศาล แต่กลับไร้เมตตาต่อเพื่อนผู้รับใช้ซึ่งติดหนี้เพียงเล็กน้อย นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้ตอกย้ำคำสอนของพระองค์ที่ว่า

1. เราจำเป็นต้องให้อภัยเพื่อจะได้รับการอภัย ความคิดนี้มีอยู่ทั่วไปในพระธรรมใหม่ พระเยซูเจ้าเองทรงตรัสว่า “ผู้มีใจเมตตาย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา” (มธ 5:7) และหลังจากสอนบทสวดข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้ว พระองค์ทรงกำชับท่านที่ว่า “ถ้าท่านให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ ก็จะประทานอภัยแก่ท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ให้อภัยผู้ทำความผิด พระบิดาของท่านก็จะไม่ประทานอภัยแก่ท่านเช่นเดียวกัน” (มธ 6:14-15)

นักบุญยากอบก็สอนว่า “ผู้ใดที่ไม่แสดงความเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ จะถูกพิพากษาโดยปราศจากความเมตตากรุณาเช่นเดียวกัน ผู้ที่แสดงความเมตตากรุณาจะไม่เกรงกลัวการพิพากษา” (ยาก 2:13)

2. สิ่งที่เราให้อภัยแก่เพื่อนมนุษย์เทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่เรา

ในนิทานเปรียบเทียบ ผู้รับใช้เป็นทาสทาสี 10,000 ตาแลนต์ ในขณะที่งบประมาณรายรับของแคว้นกาลิลีทั้งแคว้นตกปีละ 300 ตาแลนต์เท่านั้น เท่ากับว่าจำนวนหนี้ของผู้รับใช้นั้นมีมากกว่าที่กษัตริย์ของแคว้นหนึ่งจะจ่ายคืนได้เสียอีก !

ส่วนหนี้ของเพื่อนผู้รับใช้มีเพียง 100 เหรียญ น้อยกว่าหนี้ที่กษัตริย์ยกให้ถึงห้าแสนเท่า!

ฟังดูเหมือนเวอร์ !

แต่หนี้ที่พระเจ้ายกให้แก่เรานั้นมันมากกว่า 10,000 ตาแลนต์มากนัก เพราะ**บาปของเราทำให้บุตรแต่เพียงองค์เดียวของพระเจ้าต้องสิ้นพระชนม์**

ชีวิตของบุตรพระเจ้าจะมีมนุษย์หน้าไหนชดใช้ไหว ?

ก็ในเมื่อพระองค์ยังให้อภัยเราได้ เราจะให้อภัยเพื่อนมนุษย์ด้วยตนเองไม่ได้เชียวนะหรือ?

ถ้าไม่ได้ก็ไม่ต้องหวังเมตตาจากพระเจ้า !